

BAGELS EN EEN
BAKKIE TROOST

JACODINE VAN DE VELDE

Bagels en een
Bakkie troost

JACODINE VAN DE VELDE

Bagels en een bakkie troost
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jacodine van de Velde

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Famke Prins & Cathinca van Sprundel

Tweede druk juli 2022
ISBN 978-94-93265-00-4
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Je kunt geven zonder lief te hebben,
maar je kunt niet liefhebben
zonder te geven.*

- Amy Carmichael

SEPTEMBER

HOOFDSTUK 1

Na een kort klopje op de deur steek ik mijn hoofd het halfdonkere puberhol in. Het zachte gedreun van de bas komt me tegemoet en tussendoor hoor ik de bekende rapwoorden die ik in vrijwel al die teksten voorbij hoor komen. Duidelijk niet mijn type woorden.

‘Ik kruip erin, Manu. Maak je het niet te laat?’

Mijn zeventienjarige broertje Manuel ligt op z’n buik overdwars op zijn tweepersoonsbed en neemt niet de moeite om van zijn iPad op te kijken. ‘Kee,’ broemt hij afwezig, want gewoon ‘oké’ zeggen is blijkbaar energieverpilling. ‘Ga zo,’ komt er dan net zo minimaal achteraan en ik glimlach onwillekeurig.

Hm-mm, dat ‘zo’ van hem ken ik. Meestal komt het erop neer dat hij nog een uur in die kamer rondscharrelt, dan naar beneden gaat om op zijn dooie gemak zijn telefoon en iPad aan de lader te leggen – als het goed is tenminste, want dat is de afspraak – en daarna weet ik veel wat nog allemaal op z’n kamer uitspookt voordat hij eindelijk in zijn bed belandt.

Voor nu besluit ik het erbij te laten. De zomervakantie is net voorbij, dus laten we het er maar op houden dat hij nog een beetje in het ritme van school moet komen.

‘Oké, slaap lekker.’ Ik trek de deur dicht en ga naar mijn eigen slaapkamer. Nadat ik de zware, donkerblauwe gordijnen heb dichtgetrokken, duik ik mijn bed in.

Als ik in het donker lig en de stilte om me heen valt, komen de gedachten, zoals de laatste tijd steeds vaker het geval is. Gedachten over Manuel en mijn hoop dat hij zijn havodiploma dit schooljaar gaat halen. Vorig jaar heeft hij voor de tweede keer havo 4 gedaan en alsnog kreeg hij het voor elkaar om met zijn hakken over de sloot over te gaan en staat hij er voor zijn schoolexamens niet al te best voor.

Soms vraag ik me af of ik het allemaal wel goed doe met hem. Nou ja, soms... Meestal, eerlijk gezegd.

Met een zucht draai ik me om, alsof ik op die manier mijn gedachten aan de andere kant van mijn kussen kan laten liggen, achter mijn hoofd. Maar die krengen kruipen tot mijn frustratie gewoon mee.

Van Manuel verschuiven mijn gedachten vrijwel automatisch door naar mijn eigen leven. Ik ben nu tweeëndertig en het lijkt alsof ik in een halve midlifecrisis ben beland. Er hangt steeds zo’n gevoel bij me van ‘is dit het nou?’ Dat is toch niet normaal op deze leeftijd?

Ik hoor de slaapkamerdeur van Manuel opengaan en door het raampje boven mijn deur zie ik het schijnsel van zijn iPad als hij langs mijn kamer naar de trap sloft. Ik durf te zweren dat ik weer een ‘bitches’ voorbij hoor komen en rol met mijn ogen. Wat is er in godsnaam zo leuk aan die muziek? Toen ik zeventien was stonden we in de kroeg *Het is een nacht* van Guus Meeuwis mee te blèren.

Oké, oud wijf, hoor ik Manu’s spottende woorden praktisch door mijn hoofd galmen.

Soms voel ik me inderdaad net een oud wijf. Ik draai me op mijn rug en staar door het donker naar het plafond.

Waar komt dit onbestemde gevoel toch vandaan?

Komt het doordat ik zo twijfel of ik het wel goed doe met

Manuel? Soms ben ik ervan overtuigd dat het mijn schuld is dat hij er de afgelopen paar jaar een potje van heeft gemaakt op school. Misschien dat ik door de zaak te weinig tijd voor hem heb en hem veel te veel ruimte geef. Of misschien heb ik niet genoeg zicht op met welke vrienden hij omgaat, drinkt hij veel meer dan ik vermoed of, godbetert, is hij aan de pillen of zo. Je weet maar nooit welke ideeën hij in z'n hoofd haalt door al die rappers waar hij naar luistert.

Los daarvan, tegenwoordig kun je overal aan allerlei zooi komen; ze schijnen zelfs op scholen te dealen. Alle pubers zijn daar in meer of mindere mate vatbaar voor en dan heb ik het nog niet eens over wat hij de afgelopen jaren voor zijn kiezen heeft gehad.

Over een paar maanden is het vier jaar geleden dat hij bij mij is komen wonen. De noodlottige avond die zoveel heeft veranderd, lijkt op sommige momenten veel langer geleden, terwijl op andere momenten het gemis van mijn ouders zo sterk is dat het lijkt alsof het nog maar gisteren was dat er twee politie-agenten voor mijn deur stonden.

In een poging al het negatieve buiten te sluiten trek ik mijn dekbed wat strakker om me heen. Ik wil gewoon slapen. Morgen staat me weer een lange dag op de zaak te wachten.

Wanneer ik even later hoor dat Manuel naar boven komt, lukt het me beter om te ontspannen en val ik uiteindelijk dan toch in een diepe maar onrustige slaap.

‘Goedemorgen,’ klinkt mijn stem krakend als ik de woonkamer binnenkom en Manuel al aan het ontbijt zit, zoals altijd met zijn iPad voor zijn neus. Uit het apparaat komen allerlei vreemde kreten als hij me afwezig goedemorgen wenst en grinnikend naar het scherm staart.

Ik loop naar hem toe en met mijn handen op zijn schouders

leun ik over hem heen om te kijken wat er zo grappig is.

‘Gatver, Marit, je stinkt naar slaap.’ Hij trekt zijn schouder een stukje op en gaat opzij hangen om duidelijk te maken dat ik uit zijn buurt moet blijven.

‘Sorry, ik heb me nog niet aangekleed. Ik had een beetje moeite om wakker te worden.’ Ik ga rechtop staan en wrijf door zijn warrige haardos, die zelfs nog donkerder is dan mijn mahoniebruine haren. ‘Wat kijk je?’ Het lijkt alsof hij naar een tekenfilm zit te kijken.

‘Anime.’ Hij klapt zijn iPad dicht en duwt zijn stoel een stukje van de tafel, waardoor ik gedwongen word achteruit te stappen.

‘Watte?’

Hij grinnikt. ‘Japanse tekenfilms. Snap jij toch niets van.’ Hij loopt naar de keuken en trekt de la open om zijn brooddoos te pakken.

‘Moet je je brood nog smeren?’ Ik kijk op mijn horloge.

Hij knikt en gooit vier boterhammen op het aanrecht om vervolgens op een daarvan een plak ham te kwakken en er een boterham bovenop te leggen.

‘Manuel, smeer er eens wat boter op. Dat is toch niet te eten, zo?’ Ik loop naar de koelkast, pak het kuipje boter en schuif het naast zijn boterhammen op het aanrecht.

‘Maakt mij dat uit. Brood is sowieso niet te vreten als het een halve dag in je tas zit.’ Hij gaat stug door met het beleggen van zijn brood, zonder de boter te gebruiken. ‘Moest jij trouwens niet al op de zaak zijn?’ bromt hij.

Zachtjes duw ik hem aan de kant en trek zijn boterham naar me toe. ‘Ik wilde jou vandaag de deur uit helpen. Het is tenslotte je eerste schooldag.’ Die laatste woorden zeg ik op een overdreven vrolijke toon en plagend wiebel ik mijn wenkbrauwen een paar keer op en neer.

Hij rolt met zijn ogen en zet een stap achteruit. ‘*Funny.*’

‘Ga jij je tandenpoetsen en je haar doen, dan maak ik dit wel af.’ Waarschijnlijk moet hij zijn tas ook nog inpakken.

‘Thanks, zus.’ Met zijn neus theatraal dichtgeknepen, drukt hij een kus op mijn wang voordat hij naar boven vertrekt.

Volgens mij heeft hij me zojuist zonder een woord te zeggen vakkundig gemanipuleerd om zijn lunch klaar te maken. Hij weet dat ik het niets vind als hij van die smerige boterhammen meeneemt.

Zou ik dan toch een soort moedergevoel in me hebben?

Ik denk aan Jenna en Liv, de dochtertjes van mijn beste vriendin. Sara moppert altijd dat ik die twee veel te veel verwen en waarschijnlijk is dat ook zo. Maar dat is anders; bij die twee moppies kan ik lekker de leuke ‘tante’ uithangen en hoef ik ze niet op te voeden. Bij mijn broertje heb ik die rol wel noodgedwongen op me moeten nemen, terwijl ik altijd heb geroepen dat ik geen kinderen wil.

En die heb ik ook niet, hou ik mezelf voor. Manuel is mijn bróértje, niet mijn kind, ook al ben ik zijn voogd en degene die hem feitelijk al een paar jaar opvoedt. Althans, dat probeer ik dan toch.

‘Marit,’ roept hij vanaf bovenaan de trap. ‘Waar is mijn spijkerbloes?’

‘In de wasmand met schone was,’ roep ik terug.

Ik trek de oven open, waar ik vaker een zak met lekkere spullen van Bagels & Beans voor hem verstop. Als ik dit in de la bij het brood had gelegd, zouden er nu zeker weten alleen nog maar een paar kruimels in die zak zitten. Ik snij een bagel door de helft en smeer er een dikke klodder roomkaas op. Dan was ik snel een stukje komkommer en snij er een paar schijfjes af, die ik erbovenop leg. Klaar. Bagel in een zakje, brood in zijn brooddoos; die komt de dag wel door tot hij thuiskomt en de kast weer plundert.

Geroffel op de trap kondigt aan dat Manuel onderweg is en snel vul ik zijn Dopper nog met water. Gehaast komt hij de keuken in terwijl hij door zijn rugzak rommelt.

‘Wat zoek je?’

‘Niets,’ mompelt hij geërgerd en hij kijkt op om zijn brood van het aanrecht te pakken. Zodra zijn blik valt op het lunchpakketje dat voor hem klaarstaat, verzacht zijn uitdrukking. ‘Ah, Marit, *thanks*. Je bent de beste.’

Ik glimlach naar hem en loop dan achter hem aan, via de bijkeuken naar de garage. Daar liggen zijn schoenen uitgeschopt op de mat voor de tussendeur – klaar voor mij om mijn nek over te breken, klaar voor hem om er zo in te stappen. Hij bukt om zijn schoen over zijn hiel te trekken, waardoor de rugzak van zijn schouder glijdt. Hij slingert het ding terug op z’n rug en trekt dan de andere schoen aan.

Ik pak mijn sleutelbos van het plankje in de bijkeuken en loop alvast naar de garagedeur om hem van het slot te halen.

‘Manuel...’ begin ik. Hij lijkt echter al aan mijn toon te horen waar ik heen wil en onderbreekt me vakkundig terwijl hij zijn tas onder de snelbinder wurmt.

‘Ja, ik zal me keurig gedragen, ja ik doe mijn best op school, ja het is nog maar één jaartje,’ dreunt hij monotoon op terwijl hij zachtjes met zijn voorwiel tegen de deur duwt, ten teken dat ik hem open moet doen.

Als ik niet reageer, kijkt hij naar me op.

‘Het komt allemaal wel goed,’ verzucht hij. ‘Tenminste, als jij die deur opendoet. Anders kom ik op mijn eerste dag al te laat en dat is dan niet mijn schuld.’

Met een zucht duw ik de deur open en hij manoeuvreert zijn fiets naar buiten.

‘O, en Marit? De voetbal begint ook weer, hè? Ik moet vanavond trainen.’

Shit, vergeten.

‘Ik moet Bagels sluiten, dus ik haal wel een portie lasagne voor je uit de vriezer, oké?’

Hij knikt en slingert zijn lange been over zijn fiets. ‘Oké, zusje. *See you.*’

Ik steek mijn hand op en kijk hem na.

Zusje... Hij is me inderdaad inmiddels zo'n beetje voorbij gegroeid. In ieder geval in de breedte, dankzij al die work-outs.

In de keuken steek ik mijn hoofd in de koelkast om tot de ontdekking te komen dat ik hoognodig boodschappen moet doen. Er is nog net genoeg Griekse yoghurt om een ontbijtje voor mezelf te maken, maar daar houdt het wel mee op.

Als ik met mijn kom yoghurt en een kop thee aan de eettafel zit, pak ik mijn telefoon. Ik bel naar de zaak en krijg Lisa aan de lijn, die vandaag op mijn verzoek opent. Alles is onder controle, laat ze weten. Ik meld haar dat ik nog een aantal dingen moet doen, maar dat ik er ben voordat het rond een uur of elf drukker wordt. Ze verzekert me dat het geen probleem is en belooft te zullen bellen als ze me nodig heeft.

Met een gerust hart hang ik op en drink mijn mok leeg. Lisa is een goede kracht; ik kan alleen maar hopen dat ze een poosje blijft. Aangezien wij met veel studenten werken, is het verloop onder het personeel vrij hoog. Gelukkig heb ik ook een aantal mensen die al langer bij me in dienst zijn en sinds begin dit jaar versterkt mijn vriendin Sara ons team. Hoewel zij niet veel dagen werkt, is het fijn iemand te hebben op wie ik kan terugvallen. Als het nodig is, is ze er voor me. Ze heeft het zelf momenteel echter ook niet makkelijk, aangezien ze begin dit jaar ontdekte dat haar man Stef een affaire met zijn secretaresse had en ze nu midden in een echtscheidingsprocedure zit.

Nog even staar ik voor me uit, in het niets, dan verman ik mezelf en ga over tot de orde van de dag. Ik moet me gaan aankleden, boodschappen doen en naar de zaak. Geen tijd voor allerlei piekergedachten.

HOOFDSTUK 2

Twee dagen later zit ik met een kop koffie achter mijn laptop achter in de zaak de administratie te doen als Sara binnenkomt.

‘Goeiemorgen.’

Ik kijk op als ik de toon in haar stem hoor en bestudeer haar gezicht. ‘Hoi Saar, alles oké?’

‘Ja hoor.’ De glimlach die ik van haar krijg is geforceerd, dat kan ik vanaf hier zien.

Sara begroet Joey, een knul die nog maar net bij ons werkt, en terwijl ze haar schort omstrikt, loopt ze naar het apparaat om voor zichzelf een glas thee te pakken. Ik ken haar goed genoeg om te weten dat er wel degelijk iets is, maar dat ze het er verder niet over wil hebben. In ieder geval niet nu.

Gaandeweg de dag merk ik dat Sara zich wat beter lijkt te voelen. De afleiding van het werk en de praatjes met de klanten doen haar blijkbaar goed. Dat herken ik. De dagelijkse gesprekjes met de klanten waren bij mij ook lange tijd wat me door de dagen heen sleepte.

Onwillekeurig dwalen mijn gedachten af naar bijna vier jaar geleden. Onze wereld, van Manuel en mij, stortte abrupt in

toen we het verpletterende bericht kregen dat onze ouders door plotselinge ijzel bij een auto-ongeluk betrokken waren geraakt en dat ze allebei om het leven waren gekomen. Mijn moeder was op slag dood; mijn vader overleed later in de ambulance. Het nieuws dat de agenten me brachten sloeg in als een bom, alleen ging die bominslag op de een of andere manier niet gepaard met de herrie en het kabaal van een explosie. De verwoesting was er wel, vooral vanbinnen, maar het leek alsof ik dat niet kon zien en al helemaal niet kon voelen. Er kwamen destijds zoveel dingen op me af dat ik zorgvuldig over de puinstukken heen-stapte om er niet over te struikelen. Ik moest overeind blijven; er moest een dubbele begrafenis worden geregeld, we moesten van alles voor Manuel regelen, want hij was nog maar dertien en had een voogd nodig. Er was papierwerk, heel veel papierwerk. Wat ging er met de Bagels & Beans-vestiging van mijn ouders gebeuren?

Achteraf gezien draaide ik de eerste paar weken volledig op de automatische piloot. Ik zie mezelf nog zitten, met Manuel en de begrafenisondernemer aan de keukentafel in ons ouderlijk huis, terwijl we door een map bladerden om twee grafkisten uit te kiezen alsof we een nieuwe bank aan het uitzoeken waren. Bizar... Alsof het er iets toe doet in welke kleur hout je de grond in gaat. Maar op dat moment maakte dat wel degelijk uit. Of misschien was het slechts een trucje van mijn brein om me bezig te houden en zo te voorkomen dat ik zou doordraaien bij het besef van de enorme krater die de explosie van hun overlijden in het leven van mijn broertje en mij had geslagen.

Voor verdriet om ons grote verlies was toen geen ruimte. Dat kwam pas later, behoorlijk wat later. Pas veel later nadat ik de voogdij over Manuel had gekregen en ik terug naar mijn ouderlijk huis was verhuisd, zodat ik voor hem kon zorgen. Pas na de eindeloze gesprekken met Manuel, de franchisecoach van Bagels & Beans en anderen van het concern, wat er uiteindelijk toe leidde dat ik mijn toenmalige baan als hoofd receptie in

een hotel opzegde en Bagels overnam. Ik kwam namelijk door de procedure heen en werd goedgekeurd als nieuwe eigenaar. Gelukkig, want Manuel en ik wilden de trots van onze ouders niet óók nog eens kwijtraken. Bagels was hun derde kindje, maar hoewel wij de erfgenamen waren, was het niet vanzelfsprekend dat we de zaak mochten runnen. Gelukkig paste mijn visie bij het concern en zagen ze in dat mijn ondernemerskwaliteiten meer dan voldoende waren om deze vestiging te leiden.

Ineens was ik eigenaar van een eigen bedrijf – iets wat al een wens van me was sinds ik op de Hoge Hotelschool startte – en ‘moeder’ van mijn vijftien jaar jongere broertje, een opgroeiende bijna-puber van dertien jaar. En dat was níét iets wat op mijn verlanglijstje had gestaan.

Begrijp me niet verkeerd, ik hou van Manu, meer dan van wat of wie dan ook, maar het moederschap... Dat is een onderwerp apart. Een behoorlijk pijnlijk onderwerp.

Ik schrik op uit mijn gedachten als ik een van onze vaste klanten zie binnenkomen, Richard. Ik onderdruk een grijns, want hoewel hij ook vaak op dagen komt dat Sara er niet is, komt hij áltijd op woensdag en vrijdag, haar vaste werkdagen.

Richard is zo’n prototype gladde zakenman; geweldig goeie kop met dat bijna zwarte haar van hem en die donkere ogen, een sterke, hoekige kaak, meestal gladgeschoren, maar soms een licht stoppelbaardje dat hem een wat ruiger uiterlijk geeft. Soms gaat hij gekleed in pak, maar vaak ook niet. In ieder geval ziet hij er altijd goed uit... en hij heeft zijn oog op Sara laten vallen.

Saar, de lieverd, had in het begin niets in de gaten. Op zich was dat niet heel vreemd, want ten eerste was zij getrouwd en ten tweede is die kerel een aantal jaar jonger dan wij, schat ik zo in.

Ik loop naar de bar en zie Richard, die door Sara steevast Macchiato-man wordt genoemd, met een ernstig gezicht naar Sara wijzen.

‘Met het risico als een lijkenpikker over te komen, maar

betekent dat wat ik denk dat het betekent?’

Ik volg zijn blik en kijk naar Sara’s rechterhand. Ik frons. Wat bedoelt hij?

‘Ja, dus,’ hoor ik hem zeggen als Sara niet reageert en alleen maar iets roder kleurt. ‘Dat spijt me echt voor je.’

‘Dank je,’ perst ze er nog uit voordat ze zich omdraait en zijn macchiato voor hem klaarmaakt.

Shit! Ineens valt het spreekwoordelijke kwartje. Ze draagt haar trouwring niet. Vandaar dat ze vanmorgen in zo’n bedrukte stemming was, arme schat.

‘Oké, om er zéker van te zijn dat ik als een lijkenpikker overkom... Vergroot dit mijn kans dat je een keer met me uitgaat?’ Met opgetrokken wenkbrauwen en een scheve grijns kijkt Richard mijn vriendin aan.

Haar mond valt open en de mijne ook. Vraagt hij haar nu serieus mee uit?

Blijkbaar gaat er bij Sara hetzelfde door haar hoofd. ‘Je maakt een geintje zeker?’ reageert ze.

Langzaam schudt hij zijn hoofd. ‘Bloedserieus.’

Ze steekt haar akelig ringloze hand op, zegt dat ze de ring gisteren heeft afgedaan en maakt hem duidelijk dat ze helemaal klaar is met mannen. Hij laat zich echter niet uit het veld slaan en verkondigt doodleuk dat hij haar gewoon iedere maand mee uit gaat vragen.

Sara reageert verbouwereerd en eerlijk gezegd ben ik dat ook. Waarom overkomt mij zo iets nooit? Ik zou me door zo’n actie bijna laten bekeren en me van mijn ik-doe-niet-aan-relaties-geloof af laten brengen.

‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ hoor ik haar vragen.

‘Zesentwintig,’ klinkt zijn antwoord.

Zie je? Wij zijn tweeëndertig, dat scheelt nogal. Ik sluit me af voor de rest van het gesprek en loop naar buiten, waar een paar klanten zijn gaan zitten. Als ik hun bestelling sta op te nemen, loopt Richard met zijn macchiato langs en zegt me vriendelijk

gedag.

Even kijk ik zijn afgetrainde lichaam na, tot hij de hoek om verdwijnt. Dan haast ik me naar binnen en neem me voor om, voordat we vanavond naar huis gaan, Sara te vragen naar wat er is gebeurd waardoor ze nu dan eindelijk toch die ring heeft afgedaan.

Een paar dagen later zet ik de wok met nasi op tafel en loop nog een keer naar de gang. ‘Manu! Eeeeten!’ roep ik voor de tweede keer, nu iets minder gezellig dan daarnet.

Zijn deur wordt opengerukt en geïrriteerd roept hij terug: ‘Jezus, doe eens effe rustig, ik kom eraan.’ Met een klap valt de deur dicht en komt hij de trap afgestommeld, z’n telefoon in hand.

‘Geef dan gewoon antwoord,’ mompel ik zachtjes voordat ik me omdraai en terug de kamer in loop. Ik gris de zak kroepoek van het aanrecht en ga aan tafel zitten.

Manuel ploft tegenover me neer, zijn blik nog steeds op zijn mobiel gericht. Ik vouw mijn armen voor mijn borst over elkaar. Als het hem na een tijdje van volkomen stilte duidelijk wordt dat er niets gebeurt, kijkt hij op. Met een geërgerde blik kijk ik naar zijn telefoon en knik met mijn hoofd naar het deel van de tafel dat niet is gedekt om duidelijk te maken dat hij dat ding weg moet leggen. Tegendraads stopt hij hem in zijn zak, maar ik besluit er niet op te reageren.

Onderzoekend kijkt hij me aan. ‘Ben je ongesteld of zo?’ mompelt hij terwijl hij rechtop gaat zitten en twee grote scheppen nasi op zijn bord kwakt.

Oké... daar ga ik niet op reageren. Hij weet heel goed dat hij me daarmee op de kast krijgt. ‘Hoe was het op school vandaag?’ besluit ik te vragen, in de hoop de sfeer aan tafel te keren.

‘Fan-fucking-tastisch,’ antwoordt hij met afgemeten stem.

‘Ben jij ongesteld of zo?’ kaats ik terug.

Ik zie dat hij een glimlach probeert te onderdrukken. ‘Doe niet zo goor.’

Ik grijns. ‘Hoe weet jij of dat goor is?’ Ik neem de lepel van hem over en schep voor mezelf een behoorlijke portie op. Het is bijna half acht en ik sterf van de honger.

Manuel trekt een wenkbrauw naar me op.

‘Nou, vertel op,’ spoor ik hem aan.

Weer een onderdrukte lach. ‘Er valt niets te vertellen. Tenminste, niet wat jij bedoelt met die nieuwsgierige kop van je. Maar dat is ook niet nodig, want iederéén weet dat dat,’ hij wappert met zijn hand naar mij, ‘goor is.’ Hij stopt een paar stukjes kroepoek in zijn mond en ontwijkt mijn blik.

Ik schiet in de lach. ‘Dat dát goor is? En dan wijs je naar mij?’ Ik leg mijn onderarmen tegen mijn bord op de rand van de tafel, leun half over mijn bord heen en zoek oogcontact. ‘Jongen, als je hier niet eens normaal over kunt praten, ben je er zéker nog niet klaar voor om meer met een meisje te doen dan handje vasthouden,’ plaag ik hem en met een zelfvoldane blik leun ik achterover in mijn stoel.

‘Ach, hou je kop,’ bromt hij lachend en met een ietwat rood hoofd buigt hij over zijn bord en stouwt nog een hap nasi naar binnen. Zijn mond is nog halfvol als hij in de tegenaanval gaat. ‘Hoe zit het eigenlijk met jou? Wanneer heb jij je voor het laatst laten palen?’

Ik verslik me bijna in een slok water. ‘Pardon?’ Met de rug van mijn hand veeg ik mijn mond af en nu is Manuel degene die zelfvoldaan kijkt en ben ik degene die rood ziet. ‘Kun je dat wat minder plastisch uitdrukken?’ vraag ik om wat tijd te rekken terwijl ik ondertussen verwoed probeer te bedenken hoe ik hierop moet antwoorden.

‘O, sorry hoor. Hoe noem jij het dan? Neuken?’ Als ik hem een blik toewerp, laat hij theatraal zijn mond openvallen en legt zijn ene hand op zijn borst. ‘Nee, Márit! Je gaat me toch niet

vertellen dat je het “de liefde bedrijven” noemt?’ Hij giert het uit en slaat met zijn vlakke hand op tafel.

Ik gooi een stukje kroepoek naar zijn hoofd en lach met hem mee. ‘Nee, zo’n ouwe taart ben ik nou ook weer niet. En het gaat je geen zak aan wanneer ik voor het laatst met iemand... naar bed ben geweest.’ Die laatste vier woorden benadruk ik nog eens extra.

Een tijdje eten we in een gemoedelijke stilte verder en dan probeer ik nog een pedagogische draai aan het gesprek te geven.

‘Manu, even serieus, als je een...’

‘O God, nee.’ Hij legt zijn handen tegen zijn oren. ‘Ik hoor je niet, ik hoor je niet,’ tettert hij terwijl hij zijn ogen stijf dichtknijpt.

Ik lach en sta half op om over de tafel te reiken en zijn hand weg te trekken. ‘Nee, luister nou even,’ probeer ik nog, maar het is vergeefse moeite.

Manuel staat op en blijft zijn ene hand tegen zijn oor aandrukken terwijl hij met de andere mijn halfvolle bord op het lege van hem stapelt, klaar om af te ruimen.

‘Hé, ik ben nog niet klaar,’ roep ik verontwaardigd.

‘Nou, ik wel. Al mijn eetlust is verdwenen. Gek hè?’ Toch schuift hij mijn bord terug en behoedzaam kijkt hij me aan, alsof hij wil peilen of ik het verboden onderwerp laat rusten.

Aangezien ik weet wanneer ik m’n verlies moet nemen, steek ik mijn handen in overgave omhoog. ‘Oké, oké... Ik hou er al over op. Ik wil alleen nog even zeggen dat je bij me terecht kunt als je,’ ik schraap mijn keel en hij trekt een wenkbrauw op, ‘vragen hebt of zo. En dat je altijd, echt áltijd een condoom moet gebruiken,’ voeg ik er nog snel aan toe.

Indringend kijk ik hem aan en zijn blik schiet opletend tussen mijn ogen heen en weer. Dan knikt hij terwijl hij zich langzaam weer op zijn stoel laat zakken. Het lijkt alsof hij aanvoelt dat er meer achter die woorden schuilt dan aan de oppervlakte misschien lijkt.

* * *

Later die avond, als ik in bed lig en het stil is in huis, speelt het gesprek met Manuel zich nog eens door mijn hoofd af. Op dit soort momenten doet het me zo'n pijn dat hij een vader moet missen, want ik begrijp heel goed dat het zwaar ongemakkelijk voor hem is om onderwerpen als seksualiteit met z'n zus te moeten bespreken. En het is ook op dit soort momenten dat ik met terugwerkende kracht grote bewondering heb voor mijn ouders.

Ik kan me nog herinneren hoe het bij mij ging op die leeftijd. Bij mijn ouders was alles bespreekbaar, ook seksualiteit. Alleen waren ze in mijn geval te laat met hun waarschuwingen en Het Gesprek. Toen mijn moeder het onderwerp seks op mijn zestiende ter sprake wilde brengen hield ik de boot af, want ik was inmiddels veel, veel wijzer dan ik haar ooit heb durven te vertellen.

Er trekt een huivering door me heen en ik draai me op mijn rug. Langzaam glijdt mijn hand naar mijn buik, waar ik hem roerloos laat liggen.

Plotseling rolt er een eenzame traan uit mijn ooghoek, over mijn jukbeen naar mijn oor.

Als alles anders was gelopen, zou ik nu waarschijnlijk twee pubers in huis hebben gehad.

Ik slik moeizaam en probeer de brok verdriet in mijn keel weg te werken, maar het lukt niet. Er zijn in de afgelopen zestien jaar momenten geweest dat ik vond dat ik de juiste beslissing had genomen. Bijvoorbeeld toen ik een jaar na die gebeurtenis op de Hoge Hotelschool startte. Maar er zijn ook genoeg momenten geweest dat ik het mezelf kwalijk nam dat ik voor abortus had gekozen, en precies die momenten lijken de laatste tijd sterk in de meerderheid.

Nu, zoals ik hier lig, weet ik niet wat ik moet denken.

Mijn vingers krullen zich op en zachtjes wrijf ik met mijn

vingertoppen over mijn buik. Ik heb me altijd afgevraagd hoe het voelt als er een baby in je groeit, hoe het is om je kindje te voelen bewegen.

Toen Sara zwanger was van Jenna, haar oudste dochter, was dat zo ontzettend pijnlijk. In het begin lukte het me nog te veinzen dat ik blij voor haar was en om op gepaste momenten de nodige interesse te tonen, maar toen haar buik eenmaal begon te groeien en ik zelfs door haar kleren heen de baby zag bewegen en schoppen, sloeg ik volledig op slot. Een poosje leek het erop dat die zwangerschap en mijn reactie erop onze vriendschap kapot zouden maken. Gelukkig liet Saar zich niet uit het veld slaan en aangezien ze me door en door kende, wist ze dat er meer speelde. Ze trapte niet in mijn talloze smoesjes – van ‘druk in het hotel’ tot ‘ik ben niet zo van de baby’s’ – en weigerde zich aan de kant te laten zetten. Ze zeurde net zo lang door tot er iets in me knapte en ik in een hysterische jankbui alles aan haar opbiechtte.

Tien jaar van opgekropt verdriet, schuldgevoel en schaamte spuwde ik er bijna letterlijk in één keer uit en Sara was ronduit verbijsterd. Het ergste vond ze dat ik dit op mijn zestiende – toen wij al bijna vier jaar de dikste vriendinnen waren – had door-gemaakt zonder er een woord met haar of wie dan ook over te reppen. Als ik nu naar Manuel kijk, nauwelijks een jaar ouder dan ik destijds, zie ik in feite een kind en kan ik niet geloven dat ik het voor iedereen in mijn omgeving geheim heb gehouden.

Dat besef, dat ik eigenlijk nog een kind was, heeft de nodige twijfels bij me opgewekt. Zou ik een andere beslissing hebben genomen als ik het met mijn ouders had durven bespreken? Heb ik misschien toch de verkeerde keuze gemaakt?

Volgende maand wordt Jenna zes, dus het is ruim zes jaar geleden dat ik het Sara vertelde. Zes jaar waarin ik me steeds meer en steeds vaker ging afvragen hoe mijn kindje zou zijn geweest. Zes jaar waarin ik Sara stug blijf voorhouden dat ik zelf écht geen kinderen wil, dat ik onder het mom van ‘wel de lusten, niet de lasten’ meegeniet met die van haar en dat het absoluut

niets met de abortus te maken heeft.

Ik draai me op mijn zij en trek het tweede kussen op mijn bed tegen mijn buik als ik met tranen in mijn ogen eindelijk, voor het eerst in zestien jaar, aan mezelf toegeef dat het daar wel degelijk mee te maken heeft.

OKTOBER

